

[Indenrigsministeren.]

ved. I det oprindelige af luftværnsudvalget udarbejdede forslag var der givet en sådan adgang, men denne bestemmelse var ikke med i det lovforslag, der da blev fremsat.

Den daværende indenrigsminister begrundede det med følgende ord, som jeg gerne vil gengive efter folketingets forhandlinger 1948-49 sp. 1090. Indenrigsministeren sagde:

„Grundtanken i hele ordningen med civilarbejdspligt er jo den, at personer, mod hvis overbevisning det strider at bære våben mod andre, kan forlange sig fritaget for militærtjeneste, og jeg kan ikke se, at der er nogen som helst grund til at udvide denne fritagelse til også at gælde tjenesten ved den civile hjælpe-tjeneste, hvor der jo ikke er tale om, at de pågældende skal bære våben mod deres medmennesker, men hvor tværtimod deres opgave udelukkende vil gå ud på at hjælpe andre.“

Jeg tror, at denne udtalelse stadig har gyldighed.

De øvrige af forslaget bestemmelser går, som jeg allerede har antydnet, i det væsentlige ud på at lempe den civile arbejds-tjeneste dels gennem nedsættelse af tjenestetiden, dels gennem afsvækkelse af de disciplinære straffe, der nu står til rådighed til opretholdelse af disciplinen blandt de civilarbejdspligtige. Jeg skal gerne indrømme, at det er muligt, at der hist og her i disse bestemmelser kan være enkeltheder, som man nok kan drøfte nærmere. Jeg er dog ikke helt overbevist om, at eventuelle ændringer, sådan som det er foreslået her, i et og alt skal gå i lempende retning. Vi må ikke glemme, at det at blive fritaget for militærtjeneste, i sig selv er en betydelig indrømmelse fra samfundets side. Prisen for at blive fritaget må efter min opfattelse være så høj, at man sikrer sig, at kun de værnepligtige, for hvem det er en samvittighedssag at undgå militærtjenesten, benytter sig af adgangen til civilt arbejde. Der er også et og andet i forslaget og i de udtalelser, som ledsager det, der tyder på, at forslagsstillerne har den samme opfattelse.

Ja, jeg skal ikke ved denne lejlighed gennemgå eller tage stilling til samtlige forslaget enkeltheder. Jeg skal heller ikke afvise, at der i visse af lovforslaget be-

stemmelser indeholdes tanker, som kan overvejes og eventuelt drøftes under et udvalgsarbejde.

Ordføreren for forslagsstillerne (O. Mathiasen): Jeg takker den højtærede indenrigsminister for de udtalelser, som ministeren her har fremsat. Jeg fortolker dem på den måde, at den højtærede minister er indforstået med, at den højtærede minister er indforstået med, at vi ser på lovforslaget i et udvalg, og det vil jeg sige tak for. Jeg sætter megen pris på, at det bliver resultatet.

Jeg skal blot gøre et par bemærkninger til den højtærede indenrigsministers udtalelser, idet jeg går ud fra, at der kan blive lejlighed til yderligere bemærkninger, når vi har hørt, hvad de ærede ordførere for de forskellige partier har at sige.

Med det kendskab, jeg har til militærnægterne — jeg harkendt mange og kender mange endnu — tør jeg sige, at ingen af disse folk har noget som helt ønske om at få en mere lempelig ordning, end soldaterne inden for hæren og de forskellige grene af forsvaret har. Jeg tror, jeg med sikkerhed kan sige, at dette aldeles ikke er tilfældet. Disse folk er villige til at yde en indsats for fædrelandets forsvar akkurat på samme måde, som man må gå ud fra at de allerfleste af de indkaldte værnepligtige er det. De har bare den opfattelse, at der også er andre metoder, efter hvilke man kan forsvare sit fædreland, og i kraft af den opfattelse ønsker de altså ikke at gøre soldatertjeneste eller krigstjeneste, men går, om jeg så må sige, ind for en anden form for arbejde for samfundet, for det fædreland og folk, vi alle tilhører.

Jeg vil også gerne sige til den højtærede indenrigsminister, at det forekommer mig ikke helt rigtigt, når indenrigsministeren taler om, at det heller ikke må blive sådan, at det arbejde, som militærnægterne udfører, nærmest bliver en slags præmiering i sammenligning med det arbejde, soldaterne må gøre. Jeg tror aldeles ikke, at nogen af militærnægterne ønsker en sådan præmiering; de ønsker kun at blive ligestillet med de øvrige værnepligtige, så at de får lov til efter deres opfattelse at tjene deres fædreland, deres folk på bedste måde.

Med hensyn til det disciplinære ved jeg nok, at det har været omtalt mange gange, også i det høje folketing ved tidligere for-